

at komme med forslag til særlove; på udlændingeområdet er jugoslavloven og kosovolovent kendte eksempler. Det forhindrer dog ikke, at det er vores opfattelse, at vi i den generelle lovgivning bør kunne tage højde for de fleste begivenheder, især når der som her desværre er tale om tilbagevendende begivenheder.

Derfor vil vi i næste uge fremsætte et beslutningsforslag, som opfordrer regeringen til at indføje et nyt kapitel i udlændingeloven – et kapitel, som kan bruges til at sikre midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning eller forestående massetilstrømning af fordrevne personer, der ikke kan vende tilbage til deres hjemland. Vi opfordrer så at sige til, at man implementerer EU-direktivet, som omfatter det samme spørgsmål og samtidig indebærer en rimelig og ligelig fordeling af flygtninge mellem EU-landene i krigssituationer eller krigslignende situationer.

Jeg er selvfølgelig klar over, at vores forbehold på det retlige område indebærer, at vi ikke har nødig at foretage et sådant skridt. På den anden side er der ikke nogen grund til ikke at gøre det, især fordi vi hermed får en løftestang til at håndtere de problemer, som SF og flere andre partier er optaget af at løse. Danmark skal ikke være en ø i EU-havet. Vi skal bidrage til og være en del af det internationale samarbejde, ikke mindst på et så vigtigt område, som vi her har med at gøre.

Det Radikale Venstre støtter varmt intentionerne i beslutningsforslaget og håber, at mange partier vil kunne tilslutte sig et forslag til, hvorledes intentionerne kunne føres ud i livet og blive til lov – et forslag, som vil gøre det unødvendigt med flere særlove på flygtningeområdet, og et forslag, som forholder sig til virkeligheden, nemlig at krige og deraf følgende flygtningestrømme desværre også i det 21. århundrede er en realitet med jævne mellemrum.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg ved ikke, om jeg hørte forkert, men jeg synes, jeg hørte fru Elsebeth Gerner Nielsen sige, at Danmark havde en forpligtelse til at være med til at afværge følgerne af det internationale samfunds pres på Irak. Er det det internationale samfund, der har skabt de forhold, som de asylsøgere, det handler om her, er flygtet fra? Er det det internationale samfund, der har skabt de forhold?

(Kort bemærkning):

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nej, det er det selvfølgelig ikke. Men indtil nu har det jo været sådan, at vi faktisk har sendt irakere tilbage til Irak på trods af, at vi mener, det er et af verdens værste diktaturer.

Nu er vi så i en særlig situation, nemlig at det internationale samfund har besluttet virkelig at forsøge at gøre noget ved dette diktatur, enten ad diplomatisk vej eller via en krig. Det vil sige, at nu påtager det internationale samfund sig altså et større ansvar – i hvert fald et større moralsk ansvar – også for den situation, som det enkelte menneske i Irak er i, og også for de mennesker, der rent faktisk er flygtet fra Irak og nu får endnu vanskeligere ved at vende tilbage og blive behandlet ordentligt.

Kl. 15.30

Med andre ord forstærker det internationale pres den menneskeretlige situation i Irak, og det giver en forpligtelse, ikke mindst fordi Danmark er med i det. Vi har jo meget klart tilkendegivet, at vi et langt stykke ad vejen støtter det internationale samfunds pres på Irak.

Line Barfod (EL):

Da vores ordfører på området, hr. Søren Søndergaard, desværre ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Det kan egentlig siges ganske kort, og det kan forklares meget langt. Den korte version er, at Enhedslisten naturligvis kan støtte forslaget, for man må spørge: Hvad kan man ellers anstændigvis?

Den længere forklaring er, at i en situation, hvor Bush og Blair har pustet sig op til en krig, og hvor den danske regering logrende følger efter, vil det være en skandale, hvis Danmark sender irakerne tilbage, umiddelbart inden hele krigsmaskinen er affyrsklar, også selv om vi naturligvis håber, at det ikke bliver tilfældet.

Disse mennesker har fået afslag på asyl i Danmark. Det vil sige, at myndighederne har vurderet, at de på tidspunktet for afslaget ikke ville være i fare for konkret forfølgelse, hvis de vender tilbage. Vi kender naturligvis ikke alle de enkelte sager, og vi kan derfor ikke forholde os til dem som sådan, men det kræver ikke megen styrke i brillerglassene at se et misforhold tone frem her.

For disse mennesker har fået afgjort deres sager for længe siden. De har gået rundt og ventet på, at myndighederne skulle sende dem tilbage. De har ikke kunnet organisere en tilbagesendelse.